

Dánia: Egy zárkózottnak hitt ország cseppet sem zárkózott fiatalsággal és diákélettel!

Engem Szemán Gergelynek hívnak. Az elmúlt félévet Dániában, Lyngby-ben töltöttem az Erasmus program keretein belül és így visszagondolva bátran kijelenthetem, hogy remek fél évet tudhatok magam mögött. Akik ismernek, tudhatják, hogy egy álmod vált valóra azzal, hogy kijuthattam egy skandináv országba, megtapasztalhattam az ottani kultúrát, a mindennapokat, a híres északi mentalitást. Dánia, mint minden skandináv ország, a közhiedelem szerint zárkózott ország. Ezt gondoltam én is. Mikor megérkeztem, arra gondoltam, hogy fogok barátkozni, kapcsolatot teremteni ezzel a zárkózottnak mondott, ám általam még nem tapasztalt, kultúrával. Mint később kiderült ez nem is olyan nehéz, sőt...! Ez a kis beszámoló arra hivatott, hogy megosszam a kedves olvasóval (érdeklődővel) azokat az emlékezetes bulikat, közösségi eseményeket, melyek számomra bebizonyították, hogy a dánok nem fagyos nemzet, csak azért, mert az Északi-tenger mellett élnek.

Erasmus Dinner

Ez a kis összejövetel azt a célt szolgálta, hogy az új Erasmus hallgatók közelebb kerüljenek egymáshoz, megismerjék egymást. Az egész rendezvény lényege a csapatépítés, a közösség összehozása volt. Az este érdekessége az volt, hogy tulajdonképpen a diákok vendégelték meg egymást ill. a leendő tanári kar egy részét, már ami az ételleket illeti. A különböző országok képviselőinek választani kellett valami jellegzetes ételt hazájuk repertoárjából és azt kellett elkészíteni a vacsorára. Így állt össze az esti menü és mondhatom bőséges volt. A magyar csapat, vagyis mi, sokat gondolkodtunk a lecsó, a palacsinta és még ki tudja mi között, míg végül a padlizsánkrém mellett döntöttünk. Hogy miért, ne tőlem kérdezzétek. A vacsora nagyon kellemes volt, mindenki sokat fotózott és az egész estének volt egy kellemes hangulata, amit az a nemzetközi hangulat adott meg.

Az egyik oldalamon Alex a belga srác ült, míg velem szemben Gustavo Brazíliából és még sorolhatnám. Számomra nagy élmény volt.

International Dinner

Mielőtt azt hinnétek, hogy csak vacsorából állt az összes közös program, elárulom, hogy ez lesz az utolsó. Ezen az estén találkoztunk mi, új diákok a leendő osztálytársainkkal. Persze a kollégiumban már találkoztunk, de ez egy amolyan hivatalos formája volt az újak bemutatásának. Erre a vacsorára is a diákok készítették el az ételeket az előbbieken ismertetett szabályok szerint, de most sokkal több különlegesség került az asztalokra, mivel az osztály kb 40 vagy több tagot számlált. A sört és egyéb üdítőitalokat az iskola állta, vesztükre, ugyanis kiderült, hogy a sör egy meghatározó ital a skandináv térségben is, gondoljunk csak a Carlsberg ill. a Tuborg márkanevekre. Ha valaki nem ismerte eme aranylő nedűk eredetét, az garantáltan megtanulta egy életre. Ez az este is hasonlóan jó hangulatban telt. Nekem például volt egy titkos feladatom. Kaptam egy cetlit, amelyre az volt írva, hogy minnél többször sarkalljam arra a környezetemben ülőket, hogy kiáltsák velem hangosan: „Egészségedre” – amúgy magyarul. A sokadik sör után ez nem okozhatott nehézséget. Feladat megoldva.

Ezen a két rendezvényen szerintem nagyon jól összejött a csapat. Azt nem állítom, hogy mindenkivel azonos szinten összebarátkoztam, de sok érdekes, kedves embert ismertem meg, mindenkivel váltottam pár kedves szót, de már akkor kiderült, hogy kik azok az emberek, akikkel a későbbiekben is jóban leszek.

A buli az iskola saját szórakozóhelyén folytatódott tovább, ahol biliárd, csocsó, léghoki várta az ambiciózusabb odalátogatókat és kényelmes bőrgarnitúrák a kevésbé ébereket. Szerény személyem a nem túl nagy táncterem folytattam az estét, és bár kezdetben kissé szégyenlősek voltak a többiek, azért később többen is csatlakoztak. Hajnalra már jó volt a buli, nekem annyira, hogy nagy sokára nyugovóra is tértem.

TDC (Tour De Chambers)

A parti nevét lehet, hogy rosszul írtam, de a lényegét azt biztos nem értettem félre. Előre annyit árulok el, hogy aki nem bírja az alkoholt, az találjon ki valami más programot estére☺. Ezt az estét is mi, újoncok szerveztük. Meg kellett

vendégelni a velünk egy közös konyhába tartozó diákokat, ami azt jelentette, hogy nekünk kellett elkészíteni az esti vacsorát ill. italokat vásárolni hozzá. Mindenkinek, aki részt akart venni ezen az estén, be kellett fizetnie 70 koronát a közösbe, mint részvételi díj. Ebből a pénzből fedeztük a vacsora költségeit. De volt még más is. Minden egyes TDC-nek van egy témája. A résztvevőknek ki kell találni valami érdekes témát és ezt kosztümösen ill. dekoráció

szintjén is meg kell valósítani. Mi a kalóz témakört választottuk és mondhatom nagyon jól sült el a dolog. Én személy szerint nagyon szeretem ezt a témakört, így nem esett nehezemre azonosulni a szereppel. A földszinti „party” konyhában „Pimps and Bitches” volt az este témája, míg az un. Upstairs kitchen-ben retro partit szerveztek a srácok. A három társaság az este folyamán többször is összefutott és ennek néhány közös sör ill. éneklés lett az eredménye.

Vacsorára mi, kalóz ifjak, pizzát készítettünk. Ennek szellemi vezetője ill. gyakorlati kivitelezője jómagam voltam. Azt el kell árulnom, hogy a pizzakészítés rejtelmait itt, Dániában tanultam meg és néhány alkalom elég volt ahhoz, hogy kellő rutinra tegyek szert. Ezért már megérte kimennem.

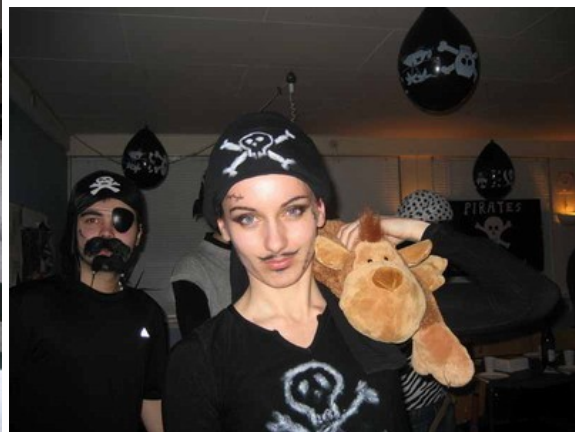
Sophie, az osztrák lány, Petio és a többiek mind segítettek a műveletben, voltak akik a konyha dekorálásával töltötték az időt, ami elég hamar elment, mert hát este 8 óra lett, megérkeztek a vendégek, így nekiláttunk a vacsorának. A pizza osztatlan sikert aratott, még Paolo, a Milánóból érkezett olasz srác is elismerte a művet, ami némi büszkeséggel töltött el. Kedélyes beszélgetéssel, jókedvvel és vidámsággal telt az este, aztán eljött az este 10 óra. Kezdetét vette az igazi kihívás.

Az est második felének lényege az volt, hogy azoknak, akik részt vettek a vacsorán, meg kellett vendégléniük a többi résztvevőt valamilyen tömény szeszesitalal. Minden résztvevőnek végig kellett innia minden szobát. Tehát az én esetemben az azt jelentette, hogy minden egyes embernek a szobájában el kellett fogyasztanom egy pohár töményt.

Megtörtént a sorrend kisorsolása, fel is kerekedett a kicsinek épp nem nevezhető társaság. Sokan az esélyeiket latolgatták az amúgy is hangos folyosón. Az első két szobában rummal leptek meg bennünket. Érdekes módon az olcsóbbik fajta jobban ízlett, emlékeim szerint elszopogattam még egy pohárral belőle. Utána volt valami krémlikőr, ami szintén jó volt, majd valami Garrone szerű vermut, ami annyira nem nyert meg magának. Én és kedves barátnőm Ginnel kedveskedtünk a szobánkba látogató társaságnak. Itt elmondtuk, hogy örülünk, hogy itt lehetünk, majd hangos „SKAL” (ami dánul annyit tesz: egészségedre) kiáltások közepette leküldtük az adagot. A kameruni srácnak, Wilsonnak a reakciója tetszett a legjobban. Az első pohár után az mondta: „Do you wanna kill me?” ami annyit tesz: „Meg akartok ölni?”, de ugyanebben a pillanatban már nyúlt is a következő pohár után.

Ez vicces volt. Ami engem illet én végigcsináltam az estét, minden szobában jelen voltam, sőt 3 szobában többször is koccintottam a magam és a többiek egészségére. Ez azért nem volt elmondható mindenkiről.

Azok, akik még talpon maradtak, lementek az iskola bájába és ott folytatták az estét. Én nem, én a buliba menet félúton az ágyamon elszenderedtem. Vajon miért?

Barbeque partik, sütögetések

A félév során volt két jelentős csoportmunkánk, projektünk, ami nagyon fontos volt a félév teljesítése szempontjából. Az elsőt, az ún. Design Projektet osztályon belül kellett megoldanunk. Ötös csoportokat alkottunk, úgy dolgoztunk. A másodikat, ami az izgalmas „Projekt C” nevet kapta, a dán marketinges évfolyammal közösen kellett megoldani. Ezzel is elő akarták segíteni, hogy a nemzetközi diákok ismerkedjenek meg a dán diákokkal. Minden egyes ilyen projekt végeztével az iskola megvendégelt bennünket egy jókora sütögetéssel. Ilyenkor rengeteg kolbász, virsli, csirkehús és sör várta a kedves érdeklődőket, akikben nem volt hiány. Itt a tanárok és diákok még kötetlenebbül el tudtak beszélgetni. Számos téma előkerült. Hol egymás országairól beszélgetett tanár-diák, hol a sportról, a kulturális különbségekről, a világ dolgairól. De nem csak a tanárokkal barátkoztunk össze jobban, diáktársainkat is alaposabban megismerhettük. Számomra ez sokat jelentett, hogy külföldi diákokkal köthettem igazi barátságot.

Ezek az iskolai sütögetések meghozták az osztály ill. a kollégiumban lakók kedvét is az ehhez hasonló programokhoz. Mi is gyakorta rendeztünk ilyeneket. Összedobtuk a pénzt, tartottunk egy össznépi bevásárlást, sőt, volt olyan, hogy a közeli erdőbe mentünk fát gyűjteni, ami egy külön történet volt. Volt zene, grillezés, hangulatos tüzet raktunk, a végére egész családias volt az egész. Például Sebastiannak, egy német srácnak így ünnepeltük meg a születésnapját is, egy ilyen grillpartival.

Egy szó, mint száz, nekem ezek a programok mindig örök emlékek lesznek.

Azok a felejthetetlen délutáni focik

Az igaz, hogy különböző országokból verődött össze az a közösség, melyben éltem, de egyvalami összekötötte ezeket a srácokat, ez pedig a foci. A megérkezésemet követő második napon arra lettem figyelmes, hogy nagy a sürgés-forgás a kollégium folyosóján. Kinéztem, és pár perc múlva kiderült, hogy a srácok mennek focizni a sulis tornatermébe. Engem is megkérdeztek, van-e kedvem csatlakozni a társasághoz és mivel én nagyon szeretek focizni, bele is mentem. Nem bántam meg. Egyrészt mert akkor már nagyon rég nem volt lehetőségem kispályán játszani, másrészt nagyon jó társaság jött össze. Igazi hajtós, küzdelmes meccseket játszottunk, ugrattuk egymást, jó hangulatban teltek a mérkőzések. Általában három csapattal játszottunk, így az egyik csapatnak mindig volt ideje pihenni. Ezekben a holtidőkben is sokat beszélgettünk, poénkodtunk. Minden nagyon jól ment, de aztán jött a hidegzuhany: az iskola tornatermét felújítás miatt

bezárták, így keresnünk kellett egy másik helyet. Kezdetben az iskola hátsó udvarában található baseball pályát alakítottuk át önhatalmúlag és ott játszottunk komoly mérkőzéseket. Kellett is mozogni, mert akkoriban azért még éreztük a skandináv éghajlat hátrányait. Később a baseball pálya melletti füves területet vettük birtokba, ami a törzshelyünké vált. Szereztünk két kézilabda kaput és onnantól kezdve a szemeszter végéig ott focítottunk heti rendszerességgel, két csapat egymás ellen! Nagy élmény volt különböző nemzetiségű emberekkel egy célért hajtani, küzdeni, együtt bosszankodni, vagy örülni. Ha bejött egy pimasz csel, vagy egy szép gól, akkor bíztattuk, dícsértük, vagy éppen ugrattuk egymást. Átlagosan két órát játszottunk, de volt egy alkalommal, hogy maratoni négy és fél órát játszottunk úgy rendesen erőből. Nekem személy szerint nagy élmény volt brazil, ír ill. dán sráccal focizni. Mindig szerettem volna megtapasztalni ezeket a stílusokat. Tényleg nagy élmény volt.

Mecsek után jöhetett a megérdemelt pihenés és persze egy hideg sör a sráccal. Tudom, ez olyan tipikusan férfi dolog, de máshogy nem az igazi!

Péntek esti Póker-láz

A kint töltött félév alatt kialakult a péntek esti póker intézménye is. Én nem voltam egy nagy pókeres, de megszerettem ezt a játékot, köszönhetően az együtt átélt élményeknek. Persze szigorú szabályai voltak ezeknek a partiknak. Először is mindenkinek, aki játszani akart, be kellett fizetnie 20 koronát, amiből létrejött az este nyeresége. Ez a pénz az első három helyezett között került szétosztásra. A harmadik visszakapta a 20 koronáját, a második 80 koronát kapott, az első pedig vitte a maradékot. Két asztallal játszottunk, asztalonként 6-6 fővel. A két asztal első három helyezettje ült össze a „final table” azaz a döntő asztalhoz. Igen csak maratoni póker partikat játszottunk. Általában olyan hajnal 3 körül fejeztük be a játékot, közben pedig fogyott a sör és a tortilla! Azóta szeretem a pókert és az itthoni barátokkal hetente egyszer összejövnünk és hódolunk ennek a „sportnak”.

Fakultatív szórakozási lehetőségek

Ebből a szempontból Dánia eléggé főváros-központú. A legtöbb szórakozási lehetőség a fővárosban található. Számos mozi, kávézó, koktélbár és szórakozóhely található Koppenhága főutcáján. A város főterétől a rakpartig húzódik ez a sétálóutca. A központhoz közelebbi részén helyezkednek el a fiatalság által kedvelt szórakozóhelyek, melyeket lehetetlen eltéveszteni hétvégén. Itt mindenki megtalálhatja a hozzá közelálló stílust, zenei irányzatot, hangulatot. Igaz az árak itt is elég borsosak. Azon a helyen, ahol én jártam, a belépő 60 korona volt, egy korsó sörért pedig 45 koronát kértek el. Annak, aki a pesti éjszaka tarifáihoz van hozzászokva, igen meglepőek lehetnek ezek a dolgok.

A mozikkal ugyanez a helyzet. A mozijegy 70 korona körül van és abban még nincs benne a nasi ill. az üdítő. Moziban nem is voltam. Vajon miért?

Ami számomra felejthetetlen élmény volt, az a Koppenhága egyik külkerületében található Parken-stadionban tett látogatásom. Mivel nagy focirajongó vagyok, a kollégista srácnak nem tartott sokáig rábeszélni, hogy menjünk el egy hamisítatlan dán focimeccsre. El is indult a kis csapat. Út közben kiderült, hogy természetesen mindenki FC Koppenhága szurkoló. Tudni illik Dániában nagy rivalizálás folyik a hazai futballéletet uraló két domináns csapat, az F.C. København és a Brøndby IF között. A hangulat kitűnő volt, a stadion pedig tényleg szép és korszerű volt csakúgy, mint az ottani emberek szurkolási kultúrája.

Nyoma sem volt annak a viselkedésnek, amit itthon az a maroknyi szurkoló szokott produkálni, pedig itt jelen esetben 6-7000 ember volt jelen. A belépő 100 korona volt, ami, figyelembe véve a körülményeket a hangulatot és minden egyebet, nem volt vészes. Nagyon jól éreztük magunkat, ez az esemény is összekovácsolta a társaságot.

Mindent összevetve én nagyon jól éreztem magam kint. Rengeteg érdekes embert ismerhettem meg és egy országot, ami nagy hatással volt rám és ahova bármikor szívesen visszamennék. Higgyetek nekem, Dánia több, mint a Carlsberg sör és a LEGO.